

Cada llengua al seu lloc

Josep Sabater

É

s el català la llengua pròpia de Catalunya? La resposta és afirmativa, si més no amb el text de l'Estatut a la mà, el qual –per bé que no gaire alegrement– així ho proclama.

A la pràctica, però, la cosa no sembla ser tan clara. I no és pas necessàriament perquè la gent, a Catalunya, “també” parli el castellà o espanyol, la llengua pròpia d'Espanya. Si “només” fóssim a Espanya, amb l'espanyol sol ja passaríem. Tanmateix, és un fet que hi ha un país, diguem-li regió –o racó–, si volem devaluar la seva realitat, que no és “pròpiament” Espanya i en el qual l'ús de la llengua catalana és “connatural” a alguns dels seus habitants.

Ara bé, si per llengua pròpia s'entén la llengua natural, ‘primera’, original i característica d'un país o nació, és evident que el seu ús a Catalunya resta lluny de ser “apropiat” per força parlants. En altres mots, no sembla que hi hagi gaire correspondència entre la lletra de la llei i el principi lingüístic que la inspira i la realitat sociològica del país.

Molts al·legaran que, ja que vivim en un Estat pluralista i bilingüe, en algunes de les seves comunitats autònomes tan bona és una llengua com una altra. Per a comunicar-se, és parcialment cert; però no per a expressar-se. És a dir: donar entenent allò que hom realment vol dir amb la llengua mare, la qual, en veritat, també pot ser adoptada. Cada llengua al seu lloc.

D'acord, hom no és “més” català per emprar el català “a casa seva”; és simplement català. Ni més ni menys. Ni antiespanyol ni separatista, necessàriament, sinó, clar i rodó, ciutadà d'un país normal amb llengua pròpia. Apropiar-se-la és normalitzar la seva relació i comunicació amb els seus coetanis i naturalitzar la pertinença a la nació on resideix.

La qüestió és saber situar-se i emmarcar l'ús de la llengua en el medi que li és més propi, però sobretot voler parlar-la arreu i amb tot-hom que l'entengui.

No es tracta, doncs, de considerar més llengua el català que el castellà, ni viceversa; ni menysprear-ne cap –implícitament: no parlant mai l'altra; explícitament, tenir-la per aliena o en peu d'inferioritat–, sinó de trobar perfectament lícit, lògic, natural i del tot familiar el fet de donar vida –tot vivint-la i servint-se'n –diàriament– a la llengua autòctona de la comunitat humana anomenada Catalunya.

FONTSERE

ARTICLES PELL I VIATGE

Sant Quirze, 38

Tel. 725 85 41

SABADELL

MARCS I
NOTLLURES
Berrocàl

Gràcia, 140 baixos • 08201 SABADELL
Telèfon 725 81 42

El Fang

L'ART DE LA TERRA
Centre d'informació, Recuperació i
Promoció de la Ceràmica

Salut, 3 - SABADELL